

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ ΣΥΡΤΑΡΙ

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

Τίτλος του Πρωτοτύπου:
“**Το Ξεχασμένο Συρτάρι**”

Συγγραφέας: **Ελένη Δεμερτζή** ©
ISBN: 978-960-93-9970-8

Εκδότης: **Ελένη Δεμερτζή** ©
Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, 2018

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του εκδότη

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΣΥΝΕΙΡΜΟΙ

Και όλα αυτά απλά με το να σε κοιτώ
Άλλοτε γίνεσαι καθρέφτης ,
άλλοτε τοίχος γίνεσαι.

Σε κοιτώ μα ποτέ δε βλέπω εσένα.
Δε με αφήνεις;
Δε σε αφήνω ;

Κάθε φορά που σε κοιτώ πάντα ταξίδια κάνω ,
μα το ταξίδι δεν είναι πάντα για καλό..

Ωστόσο, κάθε φορά που το βλέμμα μου σε συναντά γεννιούνται σκέψεις , συνειρμοί..

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΑΙΩΝΙΑ ΜΠΛΕ ΟΜΟΡΦΙΑ

Αυτό που μένει είναι η θάλασσα
και το κύμα της ψυχής μου
Ο ήλιος κάποτε δύει,
τι κι αν ξαναπροβάλει την αυγή;

Αυτό που μένει είναι το απέραντο γαλάζιο
αφού ακόμα και η χαρά διαδέχεται τη λύπη.

Αυτό που μένει είναι η απρόσωπη αγάπη
αφού οι φίλοι, οι εραστές, οι μάνες
φεύγουν, ξεχνιούνται, χάνονται...

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ

Είσαι τόσο εσύ.

Είσαι αυτό που σκεφτόσουν,
μα ποτέ δεν πόθησες.

Έχεις τόση αλήθεια,
που φοβάσαι να δεις το πρόσωπό σου.

Όποιος είπε ότι η αλήθεια είναι λύτρωση,
δεν είχε φανταστεί τη φυλακή σου.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΞΕΡΕΙΣ. ΞΕΡΕΙΣ;

Ξέρεις ότι γεννήθηκες για να πετύχεις ,
μα κάνεις τα πάντα για να αρνηθείς την επιτυχία.
Φοβάσαι να δοκιμάσεις τα μεγάλα,
γιατί ξέρεις πως για αυτά έχεις φτιαχτεί.

Ο κόσμος που σου ανήκει έχει μόνο φως , το ξέρεις.
Αρνείσαι τη λάμψη και αυτοεξορίζεσαι σε δρόμους σκοτεινούς.
Επιτυχία δε σημαίνει και ευτυχία , το ξέρεις.
Μα ποιος ευτυχεί θάβοντας το μισό του εαυτό...;
Ξέρεις...;

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Η ΦΥΓΗ

Σε κοίταξα και είδα το ταξίδι,
στο αίμα σου κυλούσε η φυγή.
Οι φράχτες δε φτιαχτήκανε για σένα
η μοίρα σου είναι δρόμοι ανοιχτοί.

Σε νιώθω κάθε μέρα πιο κοντά μου,
μα ξέρω πως δε θα ναι για πολύ.
Δε θέλω το ταξίδι σου ν'αλλάξει ,
εσένα σου αξίζει η κορυφή.

Περπάτα στο μονοπάτι σου ευθεία.
Το ξέρω ότι νιώθεις μοναξιά,
μα ό,τι στη ζωή έχει αξία.
Δε βρίσκεται μαζί με τα πολλά.

Να ξέρεις μοναχά πως ό,τι Υπάρχει
δε χάνεται μέσα σε μια βραδιά
κι αν κάποιος λησμονήσουν τα όνειρά σου ,
δεν έμαθαν ποια είσαι αληθινά.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΧΡΟΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Κάθε φορά που σ'αντικρύζω,
φτιάχνω στιγμές και παρελθόν
για να χω κάτι να με κάνει να παλεύω.

Ξέρω πως φαίνεται κουτό ,
μα είναι δύσκολο να αγαπάς
και να μετράς το χρόνο αντίστροφα.

Η ώρα φτάνει μη γελάς.
Ο χρόνος φεύγει, δε γελώ.

Το ξέρω φεύγεις
και τίποτα δε θα μείνει ίδιο.

Φεύγεις εσύ .
Μένω εγώ.

Θα χαθούμε εμείς οι δυο
μέσα στου χρόνου το ταξίδι.

Όσο κι αν λέω πως θα είμαι εδώ
γιατί ό,τι είναι αληθινό έχει πυξίδα.

Μέσα μου κλαίω κι εγώ,
γιατί ο δρόμος παίρνει συχνά
του χωρισμού τη σημασία.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Βροχή και πάλι,
η άσφαλτος πήρε τη μυρωδιά
του φθινοπώρου.

Στο κορμί μου σταγόνες χορεύουν.

-Ηρθες;

Το νερό καθαρίζει τους δρόμους
και από την ψυχή μου τους λεκέδες
απομακρύνει.

-Πού είσαι;

Η υγρασία τα κόκαλα μου πιρουνιάζει
και το μυαλό μου γεμίζει ενοχές.

-Φεύγεις;

Η φθινοπωρινή μπόρα τ'άρωμά της αφήνει.

-Θα γυρίσεις;

Το φθινόπωρο με μελαγχολεί,
είναι που μου θυμίζει
το τέλος του καλοκαιριού.

Τη φυγή.

Τη φυγή σου.

Το ανείπωτο γεια, το αντίο σου.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Χειμώνας και πάλι βαρύς στο μυαλό
το σώμα νεκρό στο χιόνι βουλιάζει, δεν έχει σκοπό.

Με αντοχή μηδαμινή
άντε να βρω αποδοχή,
στον κόσμο που μου προσέφερε ημιδιαμονή.

Που να πιστέψω αληθινά δεν ξέρω.
Όλα όσα έζησα βουνά αλαργινά.

Να σωθώ δεν μπορώ , δεν έχω ελπίδα
και νιώθω πως στις Χάρυβδης με ρίχνουν την παγίδα.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΘΑ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΕΣΕΝΑ

Θα κλείσω τα μάτια
θα πω ότι ήταν όνειρο,
θα κρύψω τα δάκρυα
και θα σου φτιάξω φυλαχτό,
να συντροφεύει την καρδιά σου.

Θα κοιμηθώ ξανά ,
θα βλέπω από μακριά την όψη σου.
Θα περιμένω πάντα να φανείς...

Κάθε φορά που θα ξυπνώ,
θα έχω πάντα πλάι μου
τη γελαστή σου ανάμνηση
να με καλημερίζει.

Το όμορφο σου πρόσωπο
τις μέρες μου τις σκοτεινές
με ήλιο να φωτίζει.

Κάθε φορά που θα πονώ
θα έχω μέσα στο μυαλό,
το γαλανό το βλέμμα σου
που το κακό ξορκίζει.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΘΑΝΑΤΟΥ ΠΛΑΝΗ

Ήρθες ξανά του ύπνου μου τη λίμνη να ταράξεις.
Σαν όνειρο ντυμένος αρχικά, μα στην αλήθεια εφιάλτης.
Στων ματιών μου το άνοιγμα, η μορφή σου φεύγει μακριά.

Γαλήνη αναζητώ, μα κάπου κρύβεται...

Η μόνη λύση ο ύπνος,
αλλά και αυτός μου φέρνει εσένα.
Εσένα και τη γαλήνη ο ύπνος σας φέρνει πιο κοντά μου.

Ποθώ αιώνια να βρεθώ κοντά σας.
Έτσι τα μάτια μου θα κλείσω και θα αφεθώ
στου ονείρου μου την πλάνη.

Κι αν θάνατο αυτό κάποιοι το λένε,
εγώ θάνατο ονομάζω ό,τι με κάνει να πονώ.

Κι αν αυτό που οι άλλοι ζωή το λένε,
πόνος μου φέρνει,
εγώ αυτό ζωή δε θέλω να το πω.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΑΓΑΠΗΣ ΦΩΣ , ΑΓΑΠΗ ΦΩΣ

Κι αν έχω στα μάτια δυο σύννεφα,
ουρανός φαντάζει η ψυχή μου.
Κι αν στο δρόμου μου τα εμπόδια δεν διακρίνω
έχω εσένα να μου αποκαλύπτεις τα βατά μονοπάτια.
Κι αν στον τόπο που γεννήθηκα γίνονται λάθη,
εσύ γεννήθηκες σε τόπο άλλο και έτσι μου δείχνεις το σωστό.
Μέσα στη ζωή μου είσαι η ματιά.

Τι κι αν τυφλός γεννήθηκα μάνα;

Η αγάπη σου με κάνει να βλέπω τα πάντα.

Τιμή μεγάλη νιώθω μάνα που την αγάπη που μου έδωσες
(κι αν ακόμα εσύ φύγεις) θα έχω εγώ παντοτινά για όρασή μου.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΤΑ ΟΞΥΜΩΡΑ

Η παρτιτούρα, η χορογραφία...
πόσα κοινά...
Αυτό που τις οδηγεί στο θρίαμβο
ή στην απαξίωση είναι ο εκτελεστής τους!
Οξύμωρο το μέσον να είναι ο οδηγός.

Οξύμωρο και ότι αν τα πάθη σου
δεν σε έχουν οδηγήσει σε λάθη,
τότε οι λέξεις, οι στίχοι, τα θεάματα
είναι για σένα
άτοπα, άσκοπα, ανούσια και άκαρπα.

Οξύμωρο το ότι η ζωή αναζωογονείται από τα λάθη.

Χωρίς χειμώνα το καλοκαίρι δεν είναι το ίδιο.
Τελικά η ζωή έχει πλάκα...

Τα οξύμωρα της ζωής και η οξύμωρη ζωή
και η “οξύ” - “μωρή” Ζωή.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Ψάχνω να βρω τη χαμένη μου αγνότητα
σε δρόμους που μυρίζουν φωτιά.
Μόνο φωνές ακούω ,
από άντρες που έκλεψαν κάτι ξεπεσμένα ιδανικά.

Τρέχω να βρω την κρυμμένη μου δύναμη
σε πόρτες που είναι κλειστές.
Μόνο φιγούρες τριγύρω μου στέκονται,
που έχουν ιδέες κενές.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Και ήταν οι ώρες πολλές,
αυτές που κάθησες σκεπτόμενος.
Και οι Κυριακές πολλές και αυτές
που έγερνες στο βράχο βλέποντας τα χρόνια να περνούν.

Γύρευες να βρεις μια αλήθεια,
ασπίδα να την κάνεις για το δρόμο σου,
μα ούτε εκείνη βρήκες,
ούτε που είναι ο δρόμος σου κατάφερες να μάθεις.

Τι και αν η θέληση γκρεμίζει κάστρα.
Ο ήλιος βγαίνει μόνο από μια πλευρά.
Και αν εκείνη την πλευρά με τόλμη δεν κατορθώσεις να δεις
στην ουτοπία βαδίζεις.

Η πολλή σκέψη την πράξη φυλακίζει
και εγκλωβισμένος θα ζεις αιώνια.

Μόνο αν μάθεις τι είναι ψυχή
και αν η ψυχή αυτή στο σώμα σου κατοικήσει ,
θα μπορέσεις άνθρωπος να μοιάσεις.

Έτσι θα περπατήσεις πιο πέρα
και βήμα-βήμα, βήματα θα σκαρώσεις.

ΕΓΩ ΠΟΙΩ, ΕΣΥ ΠΟΙΕΙΣ, ΑΥΤΟΣ ΠΟΙΕΙ

Έπιασα την πένα πάλι,
είχα ανάγκη να εκφράσω τις σκέψεις μου.
Κάτι μέσα μου ως αντίδραση ήθελε να φέρει δράση.
Μα η σελίδα κενή και η πένα ακίνητη.

Ίσως τα χρόνια να μη γεννούν ποιητές.
Ίσως κάποιες εποχές να τρώνε τον οίστρο τους.
Μα ποιός μπορεί να κρίνει και ποιός γνωρίζει
το μεγαλύτερο σύντροφο ενός ποιητή.

Ποιός με σιγουριά μπορεί να πει πως
ποίηση γεννούν μόνο ο έρωτας και ο πόλεμος.

Ποιός μπορεί με σιγουριά να αγνοήσει
και ως ποιητές να μην αποδεχτεί
αυτούς που ζουν στη μοναχική πόλη,
τη γρήγορη ζωή ή με μια χαμένη ελπίδα.

– Εγώ λοιπόν τι έχω πάθει;
Φταίει η πένα; το χαρτί; η Μούσα που με αγνοεί;

Πολλές οι σελίδες με λόγια ζωογόνα γράφτηκαν το 40.
Ήταν φίλη των δημιουργών η πένα την άνοιξη του 74.
Ήταν αληθινά και μεγαλόπνοα όσα ο Γέρος του Μοριά
στον κόσμο είπε.

-Γιατί εγώ σιωπώ;

-Ήταν σκληρός ο πόλεμος μικρή όποια μορφή κι αν είχε.
Είναι παραγωγικότερος ο στόχος για το Εμείς.
Ήταν λίγοι εμείς, είμαστε χιλιάδες εγώ.
Δε φταίει η εποχή μικρή, μα κάποτε φταίγαμε εμείς
και τώρα εγώ, εσύ αυτός.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥΧΗ

Όλοι θρηνούν για μια πατρίδα πληγωμένη,
που ξεπουλήθηκε στους βαρβάρους.

Όλοι πενθούν για το φτωχό το κράτος,
που δε σεβάστηκε των σπουδαίων προγόνων τους άθλους.

Όλοι με ένα 'κατηγορώ',
μαζί κατηγορώ και γω.
Μα η φωνή κρύβεται πίσω από κάποιους φόβους.

Όλοι αναπαράγουν τα λόγια του ζωγράφου,
μα πόσοι γνωρίζουν το όνομά του;
“Η Ελλάδα τρώει τα παιδιά της”
Μα τα παιδιά αυτής τι κάνουν για να μη φαγωθούν;

Σε μια χώρα που οι φωνές, έκλεψαν τη φωνή μας
τι κάνουμε όλοι εμείς, γι' αυτή τη φυλακή μας;

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΝΟΥΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ

Όσο κι αν προσπαθείς
το νου να φυλακίσεις,
εκείνος δραπετεύει.

Σαν από κρύπτη μυστική
χάνεται ξάφνου την αυγή
και λέξεις πολλές γεννά.

Και μες τη νέα μέρα
η μια λέξη την άλλη ανταμώνει
και όλες μαζί αχώριστες,
ποιούν κάτι σπουδαίο.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΚΕΝΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Μου έδωσες μολύβι και χαρτί
μια ιστορία για να γράψω.
Το θέμα δεν το όρισες εσύ
με άφησες μονάχη να το ψάξω.

Καθόσουν και κοιτούσες σκεπτική.
Το βλέμμα σου μου έσπρωχνε το χέρι,
πιο δύσκολη γινόταν η γραφή
και πιο μακρύ το καλοκαίρι.

Τι κι αν οι δρόμοι είναι ανοιχτοί
εγώ δεν έχω πόδια.
Τι κι αν τα νιάτα μου είναι εδώ
εγώ στο διάβα μου έχω μονάχα εμπόδια.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΟΥ ΝΕΚΡΟΙ

Τους νεκρούς μου αναπολώ,
αυτούς που τους έχω κάνει αγγέλους μου.

Τα φτερά τους δανείζομαι συχνά και έτσι πετώ.
Τα δάνεια προβλήματα φέρνουν,
μα είναι όλα τόσο όμορφα από ψηλά.

Τους νεκρούς μου αναπολώ ,
μα γι'αυτούς πια δεν κλαίω.

Οι δικοί μου νεκροί μου έκλεψαν τα δάκρυα
και τα πόδια μου τα έκαναν δυνατότερα

Έτσι η ψυχή μου φαίνεται ψηλότερη.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Το παιδί φυλάκισαν
στα κάγκελα του φόβου.
Τώρα μεγάλωσε αρκετά
και του είπαν ότι είναι ελεύθερο.
Θέλει να παίξει ,
ρωτά πού πήγαν οι αλάνες.
Είχε ακούσει πως εκεί έπαιζαν τα άλλα παιδιά.

Ζήτησε να δει τα χαμόγελα,
του είχαν πει ότι ήταν κάπου εκεί έξω.
Τους ρώτησε με οργή πού έκρυσαν τα χαμόγελα,
πού έκρυσαν τα παιδιά ,

Ρώτησε με απόγνωση πού πήγαν...
Μα πάντα δύσκολες ερωτήσεις κάνουν τα παιδιά.
Γιαυτό δεν παίρνουν πάντα απαντήσεις.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΔΑΝΕΙΑ

Οι σημαίες μας κενές
δίχως σύμβολα, δίχως λέξεις
κυματίζουν δίπλα σε έναν ανεμιστήρα,
γιατί και τον αέρα κάποιος τον πήραν.

Γέμισαν τις ψυχές μας
μαλώματα και τρύπες
και τα μεγάλα ιδανικά
προσφέρουνε τις νύχτες.

Πουλάνε τις ελπίδες μας
μονάχα στις εκπτώσεις
και τη ζωή προσφέρουνε
σε μηνιαίες δόσεις.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΤΑ ΞΩΤΙΚΑ ΞΑΝΑΒΓΗΚΑΝ

Βγήκανε πάλι τα ξωτικά
για να μαζέψουν τα όνειρά μας.

Τα γέλια από τα παιδιά μας
και τα πιο ωραία πράγματά μας.

Κανείς φραγμός, κανένα εμπόδιο,
όλοι μπροστά τους προσοχή.

Κανείς δεν έχει αντοχή
να υψώσει ανάστημα μπροστά τους.

Τι κι αν ληστεύουν τα όνειρά μας
μια λέξη μόνο αντηχεί

ΥΠΟΤΑΓΗ

Υποταγμένοι στα ξωτικά
και τα όνειρα, τα γέλια, τα παιδιά
δεν έχουν πλέον σημασία...

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΗΡΘΑΝ ΑΥΤΟΙ

Και ήρθαν να μου θυμίσουν
ότι η ιστορία κύκλους κάνει,
ότι ξανά η παρακμή του έθνους φτάνει
και πως εγώ είμαι μικρή και αυτοί μεγάλοι.

Και ήρθαν πάλι μέσα στη νύχτα
να μου πάρουν το κεφάλι.

Ό,τι και αν έχτισαν το γκρέμισαν οι άλλοι.
Τα όνειρά μου έκλεισαν μέσα σ'ένα μπουκάλι
και το ριξαν από ψηλά να σπάσει
και δίχως ενοχές σκοτάδι άφησαν
τα πάντα να σκεπάσει.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΣΚΟΤΑΔΙ

Τόσα σκοτάδια έζησα στην ερημιά της πόλης.
Φώτα πολλά , τριγύριζαν το νου,
μα οι πόρτες έκλειναν και πλάνη ανέμιζε παντού.

Πουλιά πετούσαν γύρω από τον τόπο
μα ξάφνου χωρίς φτερά απέμειναν
και στο έδαφος πεσμένα έψαχναν να βρουν κάτι αληθινό.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΑΡΓΗΣΙΑ

Αργησα πολύ να βρω τον εαυτό μου.
Έχασα κομμάτια μου σε άδικους σκοπούς.
Έψαξα να δω τους λόγους που με χάνω
και έχασα από τη ζήση μου το φως του φεγγαριού
και έχασα από τα χρόνια μου
τα χρόνια του παιδιού.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΟΙ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΩΝ ΧΑΛΕΠΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ήρθαν στιγμές που έκλαψα
χωρίς καμιά αιτία .

Ήρθαν στιγμές που ένιωσα
κενός, δίχως αξία.

Ήταν τα χρόνια δίσεκτα ,
τα ιδανικά φθαρμένα.

Ήταν τα όνειρα ακριβά
και τα παιδιά κρυμμένα.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΑΝΕΜΟΣ ΠΑΛΙ

Άνεμος φυσάει πάλι, άνεμος πικρός .
Άνεμος πληγές μετράει και κρύβει το φως.
Άνεμος εικόνες φέρνει, θύμησες γεννά
Άνεμος με ξεγελάει γι'άλλη μια φορά .

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΙΤΙΑ

Μαύρη εικόνα παντού, όπου κι αν ψάξεις θα βρεις το κενό.
Όπου κι αν κοιτάξεις πλανάται το τίποτα.

Άνθρωποι νεκροί παντού, θυμίζουν τη ζωή που άλλοτε υπήρχε.
Μόνο μύγες πάνω στα κουφάρια κινούνται πλέον στον τόπο αυτό.

Μόνο το αίμα των σκοτωμένων που κυλά,
ταράζει την τόση ησυχία.

Μια μόνο αφορμή ο πόλεμος .
Χιλιάδες τα άψυχα κορμιά.

Μια μονάχα η αιτία , χρήμα.
Χιλιάδες τα νεκρά παιδιά.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΑΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΙΣ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ.

Οι δρόμοι γεμάτοι ανθρώπους
κι όμως δε βλέπω κανένα.

Ηχούν παντού φωνές
κι όμως δεν ακούω τίποτα.

Τα σπίτια γεμάτα πράγματα
κι όμως δεν υπάρχει αξία.

Σελίδες γεμάτες με λόγια
κι όμως δεν έχουν ουσία.

-Δε βγάζω άκρη, τι λείπει; γιατί;

-Έχει χαθεί το χρώμα και το άρωμα, ίσως κάποιοι μας έκλεψαν τις αισθήσεις.

-Κάποιοι μας έκλεψαν τις αισθήσεις...

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΔΙΑΛΥΣΗ

Δεν είναι καιροί για όνειρα λες.
Παράμερα στέκεις και κλαις.

Όλα τριγύρω διαλυμένα,
πόλη συντρίμια ερημωμένα,
βουνό μεγάλο η αγωνία,
βρώμικη αθηναϊκή πλατεία,
πίκρα, σκοτάδι, αποκλεισμός
και γύρω ο κόσμος πιο φτωχός.

Το φως μια λάμπα χλιοσπασμένη
σε σάπιο στύλο κρεμασμένη
ελπίδα, όνειρα και φως
στο στύλο χάνονται εμπρός.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ

Κύματα πελώρια
καλύψανε τα πάντα.
Κρύψαν τους δρόμους μου,
πλημμύρισαν με φόβους τα όνειρά μου
και έτσι βαρύναν τα φτερά μου.

Πώς να πετάξω και για πού;
Δύναμη και αντοχή δεν έχω.
Πού να πιαστώ και τί να πώ;

Δεν ξέρω.
Δεν αντέχω.

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Μ'ένα τσιγάρο στο χέρι
περπατώ σε γνώριμους δρόμους,
ψάχνω να βρω την εφηβεία
που έχασα στα πρώτα μου 'άντα'

Με μια καρδιά δίχως ταίρι,
με μια ελπίδα χαμένη,
ένα πρωί δίχως ήλιο
σ'ένα καθρέφτη κοιτώ,
ένα πρόσωπο που κέρδισε από το χρόνο
μονάχα ρυτίδες..

ΕΛΕΝΗ ΔΕΜΕΡΤΖΗ

Η Ελένη Δεμερτζή γεννήθηκε στις 2 Φεβρουαρίου του 1985 στην Αθήνα.

Σπούδασε στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, στο Τμήμα Φιλοσοφίας Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας.

Εργάζεται ως εκπαιδευτικός, ασχολείται με τη συγγραφή ποιημάτων και λογοτεχνικών κειμένων.

Μιλάει αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά και ισπανικά.

ISBN: 978-960-93-9970-8